

Sygn. akt V CSK 164/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko J. C. i A. C.
o ochronę dóbr osobistych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 28 marca 2014 r.,
wniosku pełnomocnika pozwanych o uzupełnienie postanowienia
Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt V CSK 164/13,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

1. Postanowieniem z 19 grudnia 2013 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki M. K. w sprawie przeciwko J. C. i A. C. o ochronę dóbr osobistych.

2. W piśmie procesowym z 27 lutego 2014 r., złożonym przed upływem czternastodniowego terminu od doręczenia jej odpisu postanowienia Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2013 r., pełnomocnik z urzędu ustanowiona dla pozwanych wystąpiła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej im z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, gdyż nie zostały one uiszczone ani w całości, ani w części. Pełnomocnik określiła, jakie czynności zostały przez nią podjęte w celu wywiązania się z obowiązków procesowych.

3. Uzupełnienie wyroku jest możliwe, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania albo nie zamieścił w nim orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu (art. 351 § 1 k.p.c.). Przepis ten znajduje odpowiednie zastosowanie do postanowień (art. 361 k.p.c.).

4. Stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Roszczenie o zwrot kosztów wygasa, jeżeli strona nie złoży ich spisu najpóźniej przed dniem zamknięcia rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia albo nie zgłosi wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisach; z urzędu sąd orzeka jedynie o kosztach należnych stronie działającej bez fachowego pełnomocnika (art. 109 § 1 k.p.c.).

Pełnomocnikowi reprezentującemu stronę z urzędu należy się wynagrodzenie za świadczoną na jej rzecz pomoc prawną. Jest ono pokrywane albo z sumy zasądzonej od przeciwnika tytułem kosztów sądowych na rzecz reprezentowanej przez niego strony (art. 122 k.p.c.), albo ze środków budżetowych Skarbu Państwa, zgodnie z § 19 i 20 lub § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, tekst jedn. Dz. U. z 2013, poz. 461. Przyznanie pełnomocnikowi kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej z urzędu wymaga złożenia przez niego wniosku wraz z oświadczeniem, że należne mu wynagrodzenie nie zostało zapłacone. Wniosek może być zgłoszony w skutecznie złożonym piśmie procesowym albo na rozprawie.

5. Pełnomocnik z urzędu został ustanowiony dla pozwanych postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z 7 lutego 2013 r. w celu złożenia odpowiedzi na skargę kasacyjną powódki, zgodnie z wnioskiem pozwanych (k. 264). Odpis skargi kasacyjnej powódki został doręczony pełnomocnik pozwanych 18 marca 2013 r. (k. 274), a 17 lipca 2013 r. złożyła ona pismo procesowe, w którym sformułowała wnioski co do oczekiwanego rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu kasacyjnym oraz o zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną im z urzędu. Pismo zredagowane przez pełnomocnika ustanowionego dla pozwanych nie było odpowiedzią na skargę kasacyjną, z uwagi na niezachowanie terminu do jego złożenia. Pełnomocnik nie tytułowała go zresztą w ten sposób. Niezależnie od powyższego pismo to nie zostało złożone skutecznie, gdyż pełnomocnik nie wystąpiła o zezwolenie jej na złożenie pisma, jak tego wymaga art. 207 § 3 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

6. W tym stanie rzeczy brak było i jest podstaw do przyznania pełnomocnikowi wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu, a wniosek o uzupełnienie postanowienia podlegał oddaleniu.

aw

es